

Дженифър Нивън

ВСЕЛЕНАТА

НА

РАМЕТЕТЕ МИ

От автора
на бестселъра
на *Ню Йорк Таймс*

**ВСИЧКИ НАШИ
МЕСТА**

enthusiast
Teen's Books

Дженифър Нивън
ВСЕЛЕНАТА НА РАМЕНЕТЕ МИ

Jennifer Niven
Holding Up the Universe

Copyright © 2016 by Jennifer Niven

Дженифър Нивън
ВСЕЛЕНАТА НА РАМЕНЕТЕ МИ

- © Маргарита Терзиева, превод, 2016
 - © Фиделия Косева, оформление на корицата, 2016
 - © Снимки на корицата – Shutterstock, 2016
 - © „Алто комюникейшънс енд пбъблишинг“ ООД, 2016
Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд
пбъблишинг“ ООД
- ISBN 978-619-164-237-3

Дженифър Нивън

ВСЕЛЕНАТА
НА
РАМЕНЕТЕ МИ

Превод от английски Маргарита Терзиева

enthusiast
Teen'sBooks

София, 2016

- Атикус, той беше наистина добър...
- Почти всички хора са добри, Скаут, когато най-после ги видиш.

„Да убиеш присмехулник“

Не съм гадняр, но съм на прага да направя нещо гадно. Знам, че ще ме намразиш за това, други хора също ще ме намразят, но въпреки това ще го направя.

Нека не ти звучи като извинение, но аз страдам от нещо, наречено прозопагнозия, което значи, че не мога да разпознавам лицата на хората, дори и на онези, които обичам. Дори и на мама. Дори и моето.

Представи си, че влизаш в стая с непознати, хора, които не означават нищо за теб, защото не знаеш нито имената, нито историите им. После си представи, че отиваш на училище, на работа или още по-зле – у дома, където би трябвало да познаваш всички, но хората там са ти абсолютно непознати.

Ето това се случва с мен – влизам някъде и не познавам никого. Независимо къде се намирам, винаги се получава така. Запомням например походката на един човек. Жестовете му, гласа му. Косата. Запомням разни отличителни белези. Казвам си: „Дъсти има стърчащи уши и червеникаво-кафява афроприческа“. Запомням този факт и това ми помага да открия малкия си брат, но всъщност не мога да възпроизведа в съзнанието си това лице с големи уши и афрокоса, освен ако той не е пред мен. Всички хора притежават суперсилата да запомнят лица, само не и аз.

Дали съм диагностициран официално? Не. И не защото, както предполагам, това не влиза в платените услуги на доктор Блум, нашия педиатър. Не защото през последните няколко години нашите трябваше да се справят с много неща

и не им беше до осигуровките. Не защото – ти знаеш това по-добре от всеки друг – е по-добре да не ходиш из гаскалото с етикета „откачалка“. А защото част от мен се надява това да не е истина. Да отшуми така, както се е появило. Но дотогава се оправям така:

Кимане и усмивка към всеки.

Бъди учтив и мил.

Бъди „в час“.

Бъди смешен.

Бъди душата на купона. Не губи контрол (обикновено не го губя, стига да съм трезвен).

Обръщай внимание на всеки и всичко.

Прави каквото трябва. Бъди господ на изненадите. Прави всичко, за да не станеш жертва. По-добре е да преследваш, отколкото да бъдеш преследван.

Не ти казвам всичко това като извинение за бъдещите ми действия. Но е добре да го имаш предвид. Просто да си наясно, че не искам да нараня никого. Не го правя за това. Въпреки че ще стане така.

Джак

П.П. Ти си единственият човек, с когото съм споделил какво не е наред с мен.

Прозопагнозия: Неспособност човек да разпознава лицата на хора. Обикновено резултат от мозъчно увреждане.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО

Либи

Представям си как от нощната лампа неочаквано изскача дух. Бих си пожелала следните три неща: мама да е жива, повече да не се случва нищо лошо и да ме приемат в „Дамите“ – мажоретния състав към гимназия „Мартин ван Бюрен“, най-добрия в областта.

„Но ако „Дамите“ не те искат?“

Часът е 3:38 през нощта, времето, когато съзнанието ми направо изкрейзва, излиза от контрол като котарака ми Джордж, когато беше малко котенце. Най-неочаквано скачаше на пердето и започваше да се катери по него. След малко вече се люлееше върху библиотечния шкаф. Миг по-късно пъхаше лапичка в аквариума и се опитваше да се гмурне при рибките.

Лежа в леглото в тъмното и умът ми подскача насам-натам.

„Мислила ли си, че може отново да заседнеш някъде? В училище например. И се наложи да разбият вратата на барчето или стената на тоалетната, за да те измъкнат? Ами ако баща ти се ожени отново и после умре, и те остави при новата си жена и нейните деца? Ами ако умреш? И се окаже, че няма рай и повече никога няма да видиш майка си?“

Заповядвам си да заспя на мига.

Затварям очи и притихвам.

Лежа съвсем неподвижно.

Няколко минути.

Придумвам съзнанието си да легне с мен и започвам да повтарям: заспивай, заспивай, заспивай.

„Ами ако нещата в училище са се променили, децата са различни и колкото и да се опитвам, да не мога да бъда като тях?“

Отварям очи.

Името ми е Либи Страут. Сигурно сте чували за мен и не може да не сте гледали видеото, в което полицаите ме спасяват от собствената ми къща. По последни данни 6 345 981 души са го гледали и има голяма вероятност вие да сте сред тях. Преди три години бях Най-дебелата американска тийнейджърка. Тежах 296 килограма, което означаваше 250 килограма над нормата. Но аз невинаги съм била дебела. Кратката версия на историята е, че мама умря и аз надебелях, но все още съм тук. И татко няма вина за това.

Два месеца след спасяването ми се преместихме в друг квартал в другия край на града. Сега вече мога да излизам сама от дома. Свалих 137 килограма – колкото двама възрастни. Остават ми още 86 и ще съм си добре. Но килограмите не ми пречат. Аз си се харесвам такава. Вече мога да тичам. И да се возя в кола. Мога да си купувам дрехи от мола, не е задължително да ги поръчвам от специални сайтове, както досега. И мога да се въртя около себе си. Като оставим настрана страха, че всеки момент някой орган може да откаже, това е най-хубавото нещо на сегашното положение.

Утре е първият ми ден в училище от пети клас насам. Новата ми титла ще бъде „заек“ на гимназията, което, каквото и да си говорим, е далеч по-добре от Най-дебелата тийнейджърка в Америка, нали? Но ако трябва да съм честна, ми е трудно да бъда нещо различно от ИЗПЛАШЕНА ДО СМЪРТ.

Чакам пристъпа на паника.

Дженифър Нивън
ВСЕЛЕНАТА НА РАМЕНЕТЕ МИ

Превод *Маргарита Терзиева*
Редактор *Мария Чунгева*
Оформление на корицата *Фигелия Косева*
Снимки на корицата *Shutterstock*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Американска. Първо издание.

Формат 60 × 90/16

Петатни коли 21

ISBN 978-619-164-237-3

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Всички мислят, че познават Либи Страут – „най-дебелата тийнейджърка в Америка“. След смъртта на майка ѝ тя се затваря вкъщи, за да се справи с мъката от загубата. Няколко години по-късно Либи е много променена и готова да напусне пределите на дома си, да се върне в училище, да намери нови приятели, да се влюби... Готова е да се възползва от всяка възможност, която животът предлага.

Всички мислят, че познават Джак Маслин. Той е наперен самохвалко, но също така владее до съвършенство уменията да дава на хората онова, което искат. И да се вписва навсякъде. Никой обаче не знае, че Джак пази тайна: той страда от рядка болест и не може да разпознава лица. Дори родителите и братята му са като непознати за него.

Един ден Джак среща Либи. Двамата са въввлечени в жестока училищна игра и докато изпълняват наказанието си, с изненада установяват, че колкото повече време прекарват заедно, толкова по-малко самотни се чувстват. Защото понякога срещата между двамата наистина може да промени света – неговия и твоя.

Дженифър Нивън предлага на читателите си трогателна и възмущаваща любовна история за предизвикателството да намериш онзи човек, който те вижда и обича такъв, какъвто си.

„Вселената на раменете ми“ говори за универсалната нужда на човек да бъде разбран, да бъде желан. И точно това прави романа толкова невероятно четиво!

TeenVogue.com

Вълнуващо! В основата на тази история е пътят към личностното израстване и към уменията да обичаме себе си.

Bookish.com

www.enthusiaст.bg

9 786191 642373

Цена 15,00 лв.

